

Preek mgr. F. Wiertz Diocesane Religieuzendag, 'Jaar van het Godgewijde Leven'
Abdij Rolduc, 18 aug. 2015

1^e Lezing: Rechters 6, 11 – 24a

Evangelie: Mat. 19, 23 – 30

Wie in onze dagen aan iemand vertelt dat hij een gesprek met God heeft gehad. Of – zoals Gideon – zelfs brood voor Hem heeft gebakken, wordt waarschijnlijk niet helemaal serieus genomen. Dat iemand spirituele ervaringen heeft, wil men nog wel aannemen. Maar letterlijk contact met God, een gesprek of – nog intenser – een persoonlijk relatie, laat toch menigeen de wenkbrauwen fronsen.

God is voor veel mensen een abstract begrip geworden. Niet iemand met wie je kunt praten, met wie je persoonlijk contact kunt onderhouden. Laat staan een liefdesrelatie, zoals die door Middeleeuwse minnezangers als Hadewijch, Beatrijs of Ruusbroec uitvoerig is beschreven. Hun liefdesverklaringen aan God zullen op veel hedendaagse mensen onwezenlijk overkomen.

Dat is een verarming van het spreken over God. Want ons hele christelijke denken komt voort uit het idee dat God liefde is. Uit liefde heeft Hij ons geschapen. Uit liefde heeft Hij ons Zijn zoon gezonden. Uit liefde heeft Hij ons opgeroepen óm te zien naar de mensen om ons heen. Het hele wezen van God komt voort uit liefde. Deus caritas est. Dus zo vreemd is het niet als gelovige mensen hun relatie met God als een persoonlijke liefdesrelatie omschrijven.

In zijn apostolische brief voor dit 'Jaar van het Godgewijde Leven' roept paus Franciscus alle religieuzen – mannen en vrouwen – op, om met name op dit punt hun leven te herbronnen. Om vanuit een evangelische bewogenheid Jezus te zien als de enige liefde in het leven. "Enkel wanneer dit het geval is, kunnen we met mededogen iedere mens beminnen die we op onze weg ontmoeten," zo zegt de paus.

Ik denk dat velen van u – misschien zonder dit dagelijks zo te benoemen – juist vanuit deze liefde voor Christus invulling hebben kunnen geven aan uw leven als religieus. En aan uw werk, dat vaak op het vlak van caritas – liefdewerk – heeft gelegen. Daarvoor heeft u alles prijsgegeven, zoals Petrus in het evangelie zei. U heeft uw leven helemaal aan God gewijd. Uit liefde voor Hem.

Paus Franciscus roept ons op om dit bij gelegenheid van dit themajaar ook zo te benoemen. Want, zo zegt de paus: "We hebben immers van Christus geleerd wat liefde is en hoe wij kunnen beminnen." Het hele wezen van het religieuze leven, zowel actief als contemplatief, is gestoeld op dit begrip van liefde voor God.

Ik kan me zo voorstellen dat velen van u na een actief en werkzaam leven nu meer gelegenheid hebben om na te denken over deze meer mystieke kant van het religieuze leven. Ik wil u daar graag in bemoedigen. Want zonder deze diepere laag is een aan Godgewijd leven ondenkbaar. Juist uit het persoonlijk gebed, uit het persoonlijk contact en de persoonlijke liefdesband met God, mogen wij de kracht putten om het evangelie present te blijven stellen in een wereld die daar vaak niet van weten wil.

Pas geleden las ik in een boekje over mystiek de volgende zin: "We struikelen ieder ogenblik over God, maar zien slechts de projectie van onszelf." Wanneer God te dichtbij komt, schakelen veel mensen over naar de rationele modus. Dat is veilig en daarin hebben we zelf de controle over wie God is of volgens ons zou moeten zijn. Maar het verinnerlijkte geloof weet over deze abstractie en rationaliteit heen te stappen, zonder kwezelig te worden.

Daardoor kan er ruimte ontstaan om te luisteren naar Gods uitnodiging om tot een persoonlijk contact, een persoonlijk band, met Hem te komen. Nu de meesten van u wat ouder zijn, dient zich misschien hierin een nieuwe uitdaging aan om uw roeping gestalte te geven: om met uw gebed en uw voorbeeld het verstaan van God als iemand van wie je kunt houden en met wie je een persoonlijke relatie kunt hebben, uit te dragen in een wereld waarin dit niet meer door iedereen begrepen wordt.

Deus caritas est. God is liefde. We mogen nooit ophouden uit te dragen dat Hij het waard is om er al het andere voor prijs te geven.

Amen